

Provocări ale dreptului contemporan

EUGENISM

Logo-ul celui de al doilea Congres Internațional asupra eugeniei, desfășurat în 1921 și care descria eugenismul ca pe un arbore al cătui trunchi este creat plecându-se de la diferitele domenii ale cunoșterii umane* (*The Second International Congress of Eugenics, Oxford Journals, Jurnal of Heredety, Internet*) a fost următorul:

« Eugenismul este direcția proprie evoluției umane »

(urmare din numărul 21)

din tratatul “Drepturi în conflict” Autor: Avocat Graziela BÂRLĂ

De la eugenismul social la cel genetic

În Scandinavia, politica eugenistă a fost dezvoltată în perioada social democrată, numită și cea a « Statului providență »; se considera că Statul avea rolul de a veghea la sănătatea populației și drept scop reducerea costurilor reformei sociale, de exemplu, a costurilor de întreținere pe viață a autorilor infracțiunilor de ucidere, considerate « infracțiuni sexuale incurabile », precum și a costurilor întreținerii copiilor bolnavi mintali.

În alte țări, precum Danemarca, eugenismul s-a manifestat prin adoptarea (la 1 iunie 1929) unei legi care viza dreptul Statului de a steriliza bolnavii mintali. De altfel, Danemarca a fost primul stat scandinav care a adoptat o astfel de politică și mai mult decât atât, a menținut-o până în anii '60, perioadă în care, potrivit aceleiași statistici a CEDO, peste 11.000 de persoane au fost sterilizate.

Aceeași – în fond – sancțiune era prevăzută și pentru cei care săvârșeau infracțiuni de viol, cu

singura deosebire că ei erau, pur și simplu, castrați.

La 08 mai 1934, sub regimul stângii social-democrate, Suedia votează legea sterilizării bolnavilor mintali, lege care, din 1941, devine aplicabilă nu numai acestora, ci și « tuturor persoanelor care dezvoltă un comportament antisocial ». Prin urmare, între 1934 – 1975, peste 62.888 persoane au fost sterilizate numai în această țară.

Aceeași « performanță » o poate revendica și Norvegia care, într-o perioadă de timp echivalentă cu a Suediei (1934-1977) acceptă sterilizarea a peste 40.000 de persoane.

Finlanda a adoptat însă, începând cu același an 1934, o politică mult mai drastică, în sensul că, prin legea votată atunci, a impus castrarea bolnavilor mintali, a persoanelor clasificate drept « imbecile » (cu un IQ între 80 și 70), precum și a « idiotilor » (IQ sub limitele de mai sus).

De reamărcat că o « sancțiune » identică – și evident luată fără consimțământul celui în cauză – era aplicată, ca și în Suedia, și

autorilor de crime și delicate sexuale (în Finlanda au fost « contabilizate » 136 de cazuri de asemenea « proceduri » aplicate între 1934 și 1958).

Abia după semnarea ei, în 1950, Convenția Europeană a Drepturilor Omului a impus o distincție între sterilizarea din cauze « eugeniste », sterilizarea din motive sociale și cea din motive medicale.

Cu toate acestea, între 1951 și 1970 se poate vorbi de producerea a peste 56.080 cazuri de sterilizare în Finlanda, dintre care peste 44.000 din motive medicale.

Germania

Germania a ieșit în evidență prin aceea că a folosit practicile eugeniste nu doar la vedere, ci și extrem de agresiv și evident discriminatoriu. Acest amestec de « elemente » a condus la cea mai neagră dintre perioadele istoriei contemporane..

Poziția Religiei și a Bisericii față de eugenism

Aș îndrăzni să spun că religia și biserica au poziții extrem de interesante asupra eugenismului. În timp ce unele religii acceptă implicit ceea ce s-ar putea numi « eugenism simbolic », diferitele biserici condamnă eugenismul, pe care îl consideră în afara oricărei moralități.

Conservatorii Bisericii Catolice « s-au manifestat cu o ostentație funciară împotriva doctrinei eugeniste, militând pentru respectul principiului potrivit căruia selecția trebuie să fie una naturală ».* (CEDO, ...)

Oficial însă, potrivit aceleiași surse, doctrina eugenistă a fost condamnată public abia de Papa Pius al XI-lea în 1930. Iată un punct de vedere făcut public* (Jean-Michael Rudent, *Euthanasie, ce qu' en dise le Pape et l' Eglise*, IPII generation, 29.06.08, internet, după *Catéchisme pour l' Eglise Catholique*, 1992, § 2276 à 2279) despre poziția Bisericii Catolice și a Papei, în privința eugenismului: « Cea mai rea dintre situații, cel mai adesea ascunsă printre promotorii eutanasiilor care se adăpostesc ei înșiși în spatele promovării ideii suicidului asistat, este aceea a uciderii deliberate a semenilor care nu își pot exprima consimțământul.

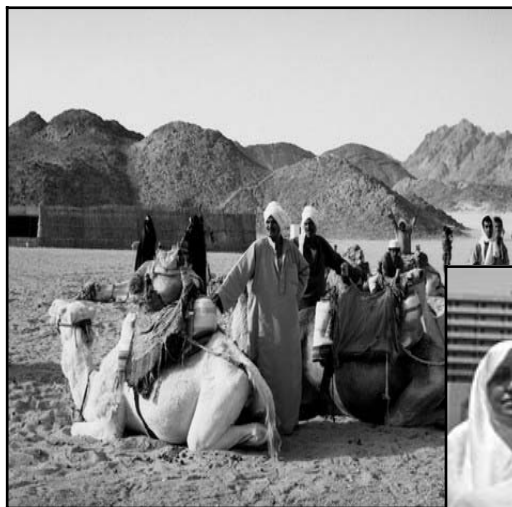
Una dintre formele extreme ale acestei voințe este eugenismul produs prin eutanasiile, foarte discreditat de regimul nazist care i-a fost, de altfel, promotor.

Nimic nu ne garantează că alți oameni de știință bine intenționați, de altfel, nu vor fi tentați mâine să creeze un om nou. Am atinge astfel culmea arbitrariului și a in justiției, în momentul în care unele persoane, medici sau dintre

cuplurilor. Or, potrivit celor mai multe curente religioase, scopul și finalitatea uniunii dintre bărbat și femeie este, în fond, precreerea.

Este vorba de fapt despre o varietate a eugenismului social, dar care are temeuri religioase.

Astfel: *Coranul* interzice căsătoria între o musulmană și un nemusulman, bărbatul poate însă să se căsătorească fie cu o evreică, fie cu o creștină, cu condiția ca

Mass media dezvăluie însă poziția actuală a unor lideri ai Bisericii Anglicane, care consideră că:
- Biserica anglicană rediscută dreptul la viață -

legiuitori, își vor aroga puterea de a decide cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară.

Astfel se reia tentația din Rai: *să devi Dumnezeu, să cunoști bine și răul*

Eugenismul simbolic

Anumite forme de eugenism se pot determina și astăzi, în cadrul unor religii care, prin interdicțiilor lor, fac în realitate o « selecție » a

soția să se convertească la religia musulmană, pentru a-și putea crește « în mod corect » copiii. În schimb, interdicția absolută, în ceea ce privește bărbatul musulman se referă strict la căsătoria acestuia cu o femeie politeistă sau atee.* (Sourate 5, verset 5, Coran)

Religia evreiască acceptă că ea este transmisă copiilor, conform tradițiilor talmudice și tradițiilor orale, prin intermediul religiei mamei. Pe cale de consecință, un evreu nu poate să se căsătorească cu o femeie de altă religie decât dacă aceasta se convertește.

Aceeași este și situația bărbatului care se căsătorește cu o evreică: *religia femeii trebuie îmbrățișată de bărbat. (...) (va urma)*